



«Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու բեռնաւորուածներ...»

Մատթեոս 11.28

ԲԱՐԻ

Սեպտեմբեր, 2021թ.
N8 (129)

ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009 թ. մայիսից



ՀԱՂԹԵԼ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆԸ

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՀՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՄԱՐԳԱՐԵԱԿԱՆ ԵՐԱԶ



ԱՄՍԱԳԻՐ
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից
Վեպրենբեր, 2021թ. №8 (129)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հաղթել փորձությունը.....	1
Դ. Պետերս Գթապրտություն.....	5
Սահակ եղբայր Բրիստոսի ճշմարտությունը.....	6
Երեխաները Տիրոջ վարդապետության մեջ.....	10
Ռոդիոն Բերեպով Կռապաշտը.....	12
Մարգարեական երապ.....	15

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՀԱՂԹԵԼ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆԸ

«Երկրասարդական ցանկություններէն ալ փախիր, ու զնա արդարութեան, հաւարքի, սիրոյ, խաղաղութեան երեւէ անոնց հետ որ Տէրոջը անունը կը կանչեն մաքուր սրտով» (Բ Տիմ 2:22):

«Ձեզի մարդկային փորձութենէ զատ ուրիշ բան չէ պատահած. բայց Աստուած հաւատարիմ է, որ ձեզ պիտի չթողու որ ձեր կարողութենէն ավելի փորձուիք, հասա փորձութեանը հետ ազատութեան միջոց մըն ալ պիտի տայ, որպէս զի կարող ըլլաք համբերել» (Ա Կորնթ. 10:13):

Ամեն բանի ելք կա

Շատ հաճախ մեզ թվում է, թէ փորձությունը շատ ուժեղ է, և մենք չենք կարող տանել այն, դա սատանայի սուտն է: Աստված խոստացել է, ու երբեք թույլ չի տա, որ մենք ունենանք այնպիսի փորձություն, որ գերազանցի մեր կարողությանը ու մենք չկարողանանք հաղթել: Բայց մենք պետք է անենք այն բոլորը, ինչը որ մեզանից պահանջվում է: Ուրեմն ինչ պետք է մենք անենք:

1. Մեր ուշադրությունը դարձնենք մի ուրիշ բանի վրա: Աստվածաշունչը երբեք մեզ չի առաջարկում «դիմադրել փորձությանը», այլ ասում է. «Ուսրի հնազանդեցէ՛ք Աստուծոյ. Սաւրանայի հակառակ կեցէ՛ք, և անկա ձեզմէ պիտի փախչի» (Հակ. 4:7): Եթե մենք փորձենք դիմադրել փորձությանը, ապա ավելի խորը կընկնենք: Որքան շատ ենք փորձում այս կամ այն միտքը, որը մեզ տանջում է, հանել

մեզանից, այնքան ավելի ու ավելի ենք խրվում տարբեր մտքերի մեջ: Երբ մենք դիմադրում ենք փորձությանը, դրանով ավելի ենք այն մեր մեջ արմատավորում: Բանի որ փորձությունը միշտ սկսում է մտքից, դրա համար անհրաժեշտ է, որ մեր ուշադրությունը դարձնենք ուրիշ բաների վրա, այսինքն մեր միտքը զբաղեցնենք ոչ թէ այդ փորձության վրա մտածելով այլ ուրիշ բաներով: Սա առաջին քայլն է:

Կհաղթենք մենք մեղքին թէ կպարտվենք, հաղթանակը կամ պարտությունը սկսվում և որոշվում է մեր մտքում: Մեզ գրավում և տիրում է այն, ինչը գրավում է մեր ուշադրությունը: Ահա թե ինչու Հոբն ասել է. «Աչքերուս հետ ուխտ ըրի. Ուրեմն ի՞նչպէս կոյսի վրայ մտածեմ» (Հոբ 31:1): Իսկ Դավիթը Սաղմոս 119:37-ում գրում է. «Եր դարձուր իմ աչքերս, որպէս զի սնուրի բան չտեսնեն. Եւ զիս քու ճամբուդ մէջ կենդանացուր»: Երբ մենք հեռուստա-

Պէտք է յիշել, 2021թ., ՁՆ 8 (129)

ցույցով ուտելիքի գովազդ ենք դիտում, մեզ նույնպես գրավում է ուտելու ցանկությունը: Երբ մեր ուշադրությունը գրավում է մի բան, ապա այն մեզ համար փորձության սկիզբ կարող է դառնալ: Այն, ինչը գրավում է մեր ուշադրությունը, արթնացնում է մեր էմոցիաները՝ զգացմունքները: Դրանից հետո զգացմունքները մեզ մղում են գործողությունների, և մարդը գործում է համապատասխան իր զգացմունքի: Ինչքան մենք շատ կրկենք, թե՛ «ես չեմ ուզում այս բանը անել», այնքան ավելի ենք ցանկանում անել, հաշվի չառնելով ավելի ճիշտ կլինի: Երբ մենք կենտրոնանանք ուրիշ ինչ որ բանի վրա, մեզ ստիպող ցանկությունը կկորցնի իր ուժը: Երբեմն հարկ է լինում կանգնել և հեռանալ վտանգավոր իրավիճակից, որը տանում է մեզ փորձության: Հոգևոր իմաստով մեր միտքը ամենախոցելի օրգանն է: Որպեսզի փորձության ուժը փոքրանա, անհրաժեշտ է մեր բանականությունը լցնենք Աստծո խոսքով և ուրիշ բարի բաներով: Վատ մտքերին կարելի է հաղթել միայն լավի մասին մտածելով: Մենք չարին հաղթում ենք բարիով: «Չարեն մի յաղթուիր, հապա բարիով յաղթե չարին» (Հռոմ. 12:21): Դրա համար Սուրբ գիրքը մեզ ասում է, որ մեր ուշադրությունը դարձնենք Քրիստոսի վրա: «Ուստի, սուրբ եղբայրներ, երկնային կոչումին մասնակիցներ, նայեցեք մեր դավանութեանը Առաքեալին ու Բաժանապատեմքին, Քրիստոս

Յիսուսի» (Եբր. 3:1):

«Միտքդ բեր Դաւիթի ցեղէն եղող Յիսուս Քրիստոսը մեռելներէն յարութիւն առած, իմ քարոզած ավերարանիս համեմատ» (Բ Տիմ. 2:8):

«Վերջապէս, եղբայրներ, ինչ որ ճշմարտութիւնով է, ինչ որ պարկեշտութիւնով, ինչ որ արդարութիւնով, ինչ որ մաքրութիւնով, ինչ որ սիրով, ինչ որ բարի համբալով, ինչ առաքիւնութիւն և ինչ գովութիւն որ կայ, այն բաները խորհեցեք» (Փիլ. 4:8): Երբ մենք իրապես ուզում ենք հաղթել փորձությանը, ապա պետք է վերահսկենք ներս մտնող ամբողջ ինֆորմացիան: Բոլոր ժամանակների ամենափնաստուն մարդը՝ Սողոմոնը, ասել է. «Ամէն զգուշութիւնով քու սիրտդ պահէ, Զանգի կեանքի աղբիւրները անկէ են» (Առակ. 4:23): Պետք է հետևենք Պողոս առաքյալի գրած խոսքերին. «Եւ Աստուծոյ գիտութեանը դէմ բոլոր հպարտացած բարձր բաները, ու բոլոր միտքերը Քրիստոսի հնազանդութեանը գերի կ'ընենք» (Բ Կորնթ. 10:5):

2. Դժվարությունների մասին պատմել հովիվին կամ հոգևոր ընկերոջը: Պետք չէ փող հնչեցնել դժվարությունների մասին, այլ հարկավոր է կիսվել գոնե մեկի հետ: Սուրբ գիրքն ասում է. «Երկուքը մէկէն աղէկ է, վասն զի անոնց աշխատանքը աղէկ վարձք ունի. քանզի եթէ իյնան, մէկզմէկ կը վերցնեն: Բայց վա՛յ իյնող մէկուն՝ որ զինք վերցնող երկրորդ մը չունի» (Ժող. 4:9-10):

Քո հոգևոր ընկերը կադոթի քեզ համար և միշտ կիմանա, թե ինչպիսին եմ քո գործերը: Աստված այնպես է նախատեսել, որ մեր աճման և ազատագրման ընթացքը կախված լինի ուրիշներից:

Իրական և մաքուր հաղորդակցությունը հակաթույն է մեղքերի դեմ: Աստծո խոսքն ասում է, որ իրական ազատագրությունը սկսվում է խոստովանելուց: «Ձեր յանցանքները իրարու խոստովանեցեք, ու աղօթք ըրեք իրարու համար, որպեսզի բժշկուիք. արդարին ջերմեռանդ աղօթքը շար ազդուութիւն ունի» (Հակ. 5:16):

Երբ մենք մեր ցավը պահում ենք, դրանից այն միայն ավելանում է: Մթության մեջ պրոբլեմները շատանում են՝ դառնալով ավելի ու ավելի մեծ: Հիվանդության արմատը հատկապես այն բանի մեջ է, ինչը որ մենք ուզում ենք թաքցնել: Այնպես որ պետք է հանել ծածկոցը, իբր թե ամեն բան լավ է, և գնալ դեպի ազատագրության:

Սատանան փորձում է խաբել ձեզ և համոզել, որ ոչ ոք ձեր պրոբլեմը չի հասկանա, ուրեմն դուք դա պետք է պահեք գաղտնի, նաև վստահեցնում է, որ ոչ ոք այդպիսի մեղքեր չի արել բացի ձեզանից: Սա սատանայի սուտն է: Մենք բոլորս կյանքում ունենում ենք փորձություններ: «Ձեզի մարդկային փորձութենէ զար ուրիշ չէ պատահած. բայց Աստուած հավատարիմ է, որ չեզ պիտի չթողու չեր կարողութենէն ավելի փորձուիլ, հապա փորձութեանը հեղ ազատու-

թեան միջոց մըն ալ պիտի տայ, որպէսզի կարող ըլլաք համբերել» (Ա Կորնթ. 10:13): «Վասնզի ամէնը մեղք գործեցին, և Աստուծոյ փառքէն պակասած են» (Հռոմ. 3:23): Մենք մեր թերությունները ծածկում ենք հպարտության պատճառով: Երբ որևէ մեկը անկեղծ խոստովանում է, նրան սպասում է ազատագրում և թեթևացում իր վիճակից: Խոստովանությունից հետո ներսի ամբողջ գոլորշին դուրս է գալիս, և մարդը սկսում է տեսնել լույսի փոքրիկ ճառագայթը: Բժշկությանը խանգարում է հպարտությունը, երբ մարդը չի ուզում խոնարհվել: «...Աստուած ամբարտաւաններուն հակառակ կը կենայ, բայց խոնարհներուն շնորհք կու տայ: Ուստի հնազանդեցեք Աստուծոյ, Սատանայի հակառակ կեցեք, և անիկա չեզմէ պիտի փախչի» (Հակ. 4:6-7):

3. Սատանային հակառակ կեցեք:

Ինչ է նշանակում. այդ մասին մեզ բացատրում է Պողոս առաքյալը Եփեսացիների թղթի 6:17-ում. «Եւ փրկութեան սաղաւարտը առէք, ու Հոգիին սուրը՝ որ Աստուծոյ խոսքն է»:

1. Պետք է հավատալ ու ընդունել փրկությունը: Մենք չենք կարող սատանային «ոչ» ասել, բանի դեռ Քրիստոսին «այո» չենք ասել: Առանց Քրիստոսի մենք չունենք պահպանություն սատանայից: Փրկության սաղաւարտի շնորհիվ մեր միտքը գտնվում է Աստծո պահպանության տակ: Եթե մենք հավատքի մեջ ենք,

Պեղեկացված է, 2021թ., ՁԿ 8 (129)

սատանան չի կարող ստիպել մեզ այս կամ այն գործողությունն անել, նա կարող է մեզ միայն միտք տալ և ներշնչել՝ դրդելով մեզ դեպի մեղքը:

2. Մենք պետք է Աստծո խոսքի սրով պայքարենք սատանայի դեմ: Հիսուսը մեզ ցույց է տվել, թե ինչպես պետք է վարվենք: Ամեն անգամ, երբ սատանան գալիս էր նոր փորձությունով, Հիսուսը դեմ էր դնում նրան Աստծո խոսքով ու չէր վիճում սատանայի հետ: Մենք պետք է ճիշտ նույն ձևով վարվենք, ինչպես Քրիստոսը: Նա որպես պատասխան օգտագործեց Աստծո խոսքը, որի մեջ կա մեծ զորություն:

3. Երբեք պետք չէ վիճել սատանայի հետ. մենք չենք կարող մեր տրամաբանությամբ նրան փակուղու մեջ դնել: Նա միայն Աստծո խոսքից է դողում: Ահա թե ինչու է մեզ պետք անգիր իմանալ Աստծո խոսքը: Եթե մենք Աստծո խոսքը անգիր չգիտենք, ուրեմն մենք կատարելապես անգնենք: Եթե մենք գոնե շաբաթը մի խոսք անգիր անենք, կտեսնենք, թե ինչքան զորավոր կլինենք:

4. Հիշենք, թե որքան խոցելի ենք մենք: Եթե մենք չհիշենք, թե որքան

խոցելի ենք և լինենք հպարտ, դա մեզ պարտության կտանի: «Միրյըր ամէն բանէն աւելի խաբեքայ ու խիստ չար է, զանհկա ով կրնայ գիտնալ» (Երեմ. 17:9): Դա նշանակում է, որ, ի զարմանս մեզ, մենք մեզ կարող ենք լավ խաբել: Մեզանից յուրաքանչյուրը կարող է մեղք գործել: Մենք չպետք է կորցնենք մեր արթուն վիճակը, որպեսզի մեղք չգործենք: «Իմաստունը կը վախճնայ ու չարութենէ կը փախչի, բայց անմիտը կը հպարտանայ ու յանձնապաստան կ'ըլլայ» (Առակ. 14:16): Հիշենք, որ ավելի հեշտ է չմտնել փորձության մեջ, քան թե մտնելուց հետո դուրս գալ: «Ուստի ան որ կը սեպէ, թէ հաստատուն կեցած է, թող զգուշանայ որ չըլլայ թէ իյնայ» (Ա Կորնթ. 10:12): **Ճշմարտության մասին մտածիր, ու հավատա որ միշտ ելք կա:**

«Ձեզի մարդկային փորձութենէ զար ուրիշ չէ պատահած. բայց Աստուած հավատարիմ է, որ ձեզ պիտի չթողու ձեր կարողութենէն աւելի փորձով, հապա փորձութեանը հետ ազատութեան միջոց մըն ալ պիտի տա, որպէս զի կարող ըլլաք համբերել» (Ա Կորնթ. 10:13):

Օրվա ընթացքում լինում ենք այնքան զբաղված, որ ժամանակ չի մնում աղոթքին: Ոմանք առավոտյան վաղ շտապում են աշխատանքի, ոմանք վազում խոհանոց, իսկ ոմանք արագ միացնում են համակարգիչը կամ հեռուստացույցը: Ամեն ինչ հասցնելու համար վազում ենք մենք, վազում է նաև ժամանակը: «Ձեզի խօսեցայ անուխ ելլելով, բայց դուք մտիկ չըրիք, ձեզի կանչեցի, բայց դուք պատասխան չտուիք» (Երեմ. 7:13): Աստված միշտ սպասում է մեզ, հատկապես, որ օրը սկսենք Նրա հետ: Ժամանակ չկա՞ աղոթքի, ուրեմն արդեն ուշացնում ենք: Մարտին Լյութերն ասում է. «Ես այնքան բան ունեմ անելու, որ մի քանի ժամ անց եմ կացնում աղոթքի մեջ»:

ԳԹԱՍՐՏՈՒԹՅՈՒՆ

Ինչ բան է գթասրտությունը: Դե, եթե ընդհանուր առմամբ ասենք, ինչ որ մեկին օգնելու պատրաստակամություն, կամ կարեկցանքից դրդված ներել ինչ որ մեկին կամ ավելի պարզ՝ լինել բարեհոգի: Գութն ու բարեհոգությունը քայլում են զուգահեռ: Գթասիրտ մարդն իր մերձավորին ուրախություն է փոխանցում, մխիթարություն, լրացնում է նրա պակասը: Երկրի վրա Հիսուսի ծառայության ժամանակ շատ մարդիկ էին Նրան



շրջապատում. ոմանք բժշկություն էին փնտրում, ոմանք մխիթարություն, ոմանք նախանձից էին Նրան հետևում, իսկ ոմանք էլ Նրանից գթասրտություն ու ողորմած լինել էին սովորում: Ժամանակին Աստված Մովսեսին ասել է, որ Ինքը երկայնամիտ ու բազմողորմ է, իսկ Հիսուսին հետևող մարդիկ զգում էին Նրա գթասրտությունը: Ինչ էր անում Հիսուսը. Նա օգնության էր հասնում փորձության մեջ ընկածին, հագեցնում էր սովածի քաղցը, չեղարկում էր մեղքի պատիժը, եթե տեսնում էր զոջում,

օգնում էր մարդուն նոր կյանք սկսել:

Ում վրա է հեղվում Աստծո գթասրտությունը՝ զոջացող հավատացյալի: Այն առաջացնում է գոհություն և ուրախություն, կարեկցանք և ողորմություն, որը դրսևորվում է նյութական և հոգևոր օգնությամբ:

Գթասրտությունը Աստծո իմաստության հատկանիշներից մեկն է: Ուզում ես իմաստուն լինել՝ բարի գործեր արա... Աստված բարեգութ է նաև մեղավորների հանդեպ, քանի որ սպասում է նրանց զոջմանն ու ապաշխարությանը, քանի որ նա մի մեղավորի կորուստն անգամ չի ցանկանում. «*Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տրուալ, որպես զի ամեն ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական կեանք ունենայ*» (Հովհ. 3:16): Գթասրտության լավագույն օրինակը Հիսուսը ցույց է տալիս «Բարի Սամարացու» առակում (Դուկաս 10-րդ գլուխ):

Գիտեք, բարեսրտության գործերը մնում են մանուկների հիշողության մեջ իրենց ողջ կյանքի ընթացքում: 1930-ական թվականներն էին... դժվար ժամանակներ էին... սով, ավերածություն, կուլտուրական հեղափոխության հետևանքով հալածվող մարդկանց բաժան-բաժան եղած ընտանիքներ, բազում որբացած մանուկներ... տուն է գալիս յոթ երեխաների հայրը և

Սեպտեմբերի, 2021թ., ՎՊ 8 (129)

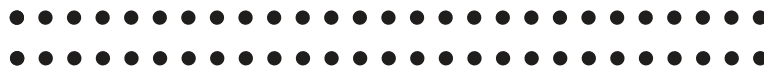
առաջարկում փոքրիկ Սոնյային էլ իրենց ընտանիք ընդունել: Մայրը ձեռքերը անգոր տարածելով, ասում է. «Բայց մենք նույնիսկ աղի գումար չունենք...»: Հայրը պատասխանում է. «Ոչինչ, մենք էլ անալի կուտենք»: Եվ Սոնյան դառնում է այդ ընտանիքի անդամը: Դա է գթասրտությունը, որը խորը հետք է թողնում մանկական սրտերում:

Մի այլ դեպք էլ չեմ կարող չհիշել. մի երիտասարդ կին տեսնում է, որ փողոցով մի կին է վազում՝ դեմքին հուսալքությունը ու անելանելիությունը դրոշմով: Երիտասարդ կինը կանգնեցնում է նրան, մի քանի հանգստացնող խոսք ասում, տուն տանում, մի բաժակ տաք թեյ տալիս ու երբ կինն իրեն մի փոքր թուլացած է զգում հուսալքությունից սկսում է պատմել իր դառը

կյանքի անելանելի վիճակի ու հուսալքության մասին և ասում, որ գնում էր անտառ ինքնասպանություն գործելու, բայց ողորմությունն ու գթառատությունը հետ կանգնեցրին նրան այդ ճակատագրական քայլը կատարելուց:

Այս օրինակները մեզ սովորեցնում են բարություն անել, լինել գթասիրտ և ողորմած նրանց նկատմամբ, ովքեր մեր կարիքն են զգում: Ով ուզում է ապրել և բարիք տեսնել, պետք է լեզուն չարից զսպի, իսկ շուրթերը՝ նենգախոսությունից: Բարիք գործե՛ք և խաղաղություն փնտրեք, քանզի Աստծո աչքերը գթասիրտների վրա են ուղղված:

**Դ.Պետերս, Կիրգիզյա, Տոկմակ
քաղաքի ԱՀՔԵ եպիսկոպոս
«Благовестник», N3 1996թ.**



Քրիստոսի ճշմարտությունը

Պեպրեմբեր, 2021թ., № 8 (129)

Սիրելիներ, Հովհաննոս 14:6-ում Տեր Հիսուս Քրիստոսը ասում է, «*Ես եմ Ճանապարհը, Ճշմարտությունը և Կյանքը...*»: Իսկ Բ Կորնթ. 11:10-ում կարդում ենք. «*Քրիստոսի ճշմարտությունը իմ ներսիդիս է...*»: Սակայն այսօր, ցավոք սրտի, կան շատ կրոնավոր հավատացյալներ, որոնք այդ ճշմարտությունը չունեն իրենց ներսում: Իսկ ինչ է նշանակում, կամ ինչպես հասկանանք, թե Քրիստոսի

ճշմարտութիւնը մեր ներսիդի՞ն է : Եվ թե այս խոսքերը ասելով ինչ ի նկատի ունի առաքյալը: Երբ նրա թղթերում կարդում ենք նրա կյանքի և նրա անցած ուղու մասին, տեսնում ենք նրա նվիրվածությունը, նախանձավորությունն, ու հասկանում ենք, որ այս մարդն ապրում էր Քրիստոսի կյանքով: Նրա կյանքն ընթանում էր հալածանքներով, քարկոծվելով, նախատվելով, ձաղկվելով և ի վերջո նա

կարողանում է ասել այս խոսքերը. «Նմանվեք ինձ, ինչպես ես էլ Քրիստոսին (Ա Կորնթ. 11:1): Իհարկե, շատ քչերը կարող են համարձակվել ասել այդ խոսքերը: Սիրելիներ, նրա ապրած կյանքը վկայում է, որ նրա ներսում բնակվում էր Քրիստոսի ճշմարտությունը:

Մենք կարող ենք Աստծո խոսքից շատ բաներ իմանալ, շատ բաներ հասկանալ, բայց Քրիստոսի ճշմարտությունը չբնակվի մեր ներսում: Ես երբ դեռ շատ երիտասարդ էի, մի անգամ ներկա եղա մի տեսարանի՝ երկու անձնավորություն էին, որոնցից մեկին, ես լավ էի ճանաչում, իսկ մյուսին ոչ: Այն մեկին, ում այդքան էլ լավ չէի ճանաչում, հոգևոր չէր և բողոքում էր իր մեծ եղբորից, որ ինքը նրան չի կարողանում սիրել, չի կարողանում ներել: Իսկ այն մյուս անձնավորությունը, ով Աստծու խոսքից տեղյակ էր, նրան ժպտալով հորդորում էր, որ պետք է սիրի ու ու պետք է ների իր եղբորը: Դիմացիներ անդադար ըմբոստանում էր՝ ասելով, որ չի կարող ներել, քանի որ իր եղբայրը իրեն շատ է ցավեցրել և թվարկում էր նրա արարքները: Նա, որ Աստծո խոսքից տեղյակ էր, օրինակներ էր բերում Աստվածաշնչից՝ ասելով, որ գրված է, թե որ պետք է յոթանասուն անգամ յոթ ներենք մեզ նեղացնողին: Եվ ես նայում էի այդ հորդորող մարդուն, իմանալով, որ իր վիճակը ավելի վատն է, քան այն մարմնավոր մարդունը, ով բողոքում էր իր եղբորից: Մարմնավոր

մարդը թեկուզ նեղացած, բայց գոնե իր եղբոր տուն այցելում էր, իսկ «հավատացյալը» դա էլ չէր անում և խռով էր իր եղբոր հետ: Սակայն անկախ դրանից, այս մարդուն սովորեցնում էր ներել ու սիրել: Նա կարծես թե ճշմարտությունն էր խոսում, բայց այդ ճշմարտությունը իր ներսում չէր բնակվում: Ճշմարտությունը բնակվում է նրա ուղեղում նա այդ ամենը գիտեր, բայց իր ներսում այդ խոսքը չէր ապրում ու իր հոգու հետ չէր մեկացել, նա չունեի սուրբ սիրտ, ու չունեի Քրիստոսի կյանքն իր մեջ: Նա կարող է այդ խոսքերը ուրիշին ասել, բայց ապրել բոլորովին այլ կյանքով: Իսկ առաքյալն ասում է, որ Քրիստոսի ճշմարտությունը իր ներսիդին է, ինքը ապրում է դրանով:

Սիրելիներ, երբ ես այս խոսքերը կարդում էի, սկսեցի, փնտրել ավելի խորը, թե ինչ են նշանակում, առաքյալի՝ Քրիստոսի ճշմարտությունը իմ մեջ է խոսքերը: Այդ ամենը մենք կարող ենք գտնել իր նամակների մեջ, որոնցում նա շատ ու շատ բաներ է մեզ սովորեցնում: Ես անդադար փնտրում էի և ուզում էի հասկանալ, թե ինչպես է դա տեղի ունենում առօրյա կյանքում: Չէ որ շատ դժվար է, երբ մարդուն անարգում են, վիրավորում են նրա ես-ն ու ինքնասիրությունը, նսեմացնում են և այդքանից հետո մարդը կարողանում է իրապես ներել, սիրել, աղոթել իրեն վիրավորողի համար:

Սիրո մասին կարող ենք կարդալ

Պեպրեն՝ 2021թ., № 8 (129)

Ա Կորնթացիս 13-րդ գլխի 3-րդ համարում, որտեղ առաքյալն ասում է. «*Եւ եթէ իմ բոլոր սրացուածքս աղքատներուն կերցնեմ, ու իմ մարմինս այրուելու տամ, և սէր չունենամ, օգուտ մը չեմ ունենար*»: Այսինքն առանց սիրո անիմաստ է ամեն բան: Եկեք տեսնենք թե ինչ է ասում Բ Տիմոթեոս 4:16 խոսքը. «*Առաջին անգամ արեանին առջև պատասխան տալուս՝ իմ կողմանէս մեկը չկայնեցաւ ինծի հետ, հապա ամէնն ալ զիս թողուցին. Այս իրենց չսեպուի*»: Այս կարդալուց հետո, Սուրբ Հոգին ինձ ցույց տվեց, թե ինչ է նշանակում՝ Քրիստոսի ճշմարտությունը իմ ներսիդիս է: Պողոս առաքյալը առաջին անգամ էր ատենի առջև կանգնել, նա դեռ փորձ չուներ: Նույնիսկ Աստծո խոսք խոսող եղբայրները կարող են վկայել, թե որքան դժվար է եղել իրենց համար առաջին անգամ ժողովրդի դիմաց կանգնել և քարոզել: Իհարկե, հետագայում, Աստված նրանց աճեցնում է, կրթում և հաստատում է Աստծո Խոսքի ու ճշմարտության ճանապարհի մեջ: Առաքյալը վկայում է, որ ինքը ատյանի առջև կանգնել էր առաջին անգամ, ու պետք է պատասխան տար, բայց իր կողքին ոչ մեկը չկանգնեց, ու բոլորը իրեն թողեցին: Բայց չէ որ նա կարիք ուներ, որ եղբայրներն իր կողքին կանգնեին. թեպետ, ո՛չ մեկի կողմից արգելք չկար՝ ոչ պետության և ո՛չ իշխանավորների կողմից, որպեսզի նրանք կանգնեին Պողոսի կողքին, բայց նրան թողեցին մենակ: Միգուցե

դրանք այն եղբայրներն էին, որոնց քարոզները եղել էին հավատարմության, իրար օգնելու, մեկը մյուսի շահը իրենից բարձր դասելու, ու այն մասին, որ պետք է կյանքդ դնես եղբորդ համար: Միգուցե նրանք քարոզել էին նաև Աստծո սիրո մասին: Եվ այդ եղբայրները դժվարության ու փորձության պահին նրան թողել ու հեռացել էին: Բայց անկախ այդ ամենից, հակառակը դժվար վիճակին՝ նա, միևնույնն է, խնդրում է Աստծուն, որ այդ արարքը նրանց հանցանք չսեպվի: Փառք Աստծուն, այստեղ մենք տեսնում ենք, որ «Քրիստոսի ճշմարտությունը իմ ներսում է» խոսքը նաև կատարվում է Պողոսի կյանքում: Այսինքն Պողոսի կյանքը վկայում է, որ իրոք նրա մեջ ապրում էր Քրիստոսը: Այո՛, Պողոսն ուներ կենդանի հավատք, և այդ կենդանի հավատքն ապրում էր նրա մեջ:

Սիրելիներ, հնարավոր է, որ մենք նույնպես հայտնվենք այդ նույն վիճակում, և մեր հույսը ինչ որ չափով կապված լինի եղբայրների հետ, որ նրանք կմնան մեր կողքին, կլինեն հավատարիմ, մեր կարիքի ժամանակ մեզ չեն լքի: Բայց միգուցե լինի հակառակը՝ մեզ թողնեն, լքեն և մեր հույսերը չարդարանա: Միգուցե մենք սկսենք տրտնջալ, բողոքել, վիրավորվել եղբայրներից: Բայց այդ դեպքում բնակվո՞ւմ է արդյոք մեր ներսում Քրիստոսի ճշմարտությունը:

Սիրելիներ, բայց ինչքան ենք մենք զանգատվել, բողոքել, ինչքան ենք

պահանջել, իսկ որտեղ է եղել Քրիստոսի ճշմարտությունը: Երբ Քրիստոսի ճշմարտությունը բնակվում է մարդու մեջ, դա մի մեծ ու փառավոր վիճակ է: Լինում է, որ դա մեզ տանում է գործնական կյանքում վկայելու, որ մենք կարողանում ենք մեր նեղության, տկարության, հիվանդության ժամանակ ապրել այդ կյանքը և փառավորել Տիրոջը: Չէ՞ որ նման պահերին սատանան սկսում է իր չար գործը՝ բերելով տարբեր մտքեր, իսկ ո՞ր են քո եղբայրները, իսկ ո՞ր է քո եկեղեցին, ո՞ր են քույրերը, որոնցից շատերին դու օգնել ու հոգացել ես իրենց նեղության ժամանակ: Բայց երբ կարդում ենք խոսքի շարունակությունը, տեսնում ենք, թե ինչ է լինում այն մարդու կյանքում, ում մեջ բնակվում է Քրիստոսի ճշմարտությունը: Բ Տիմոթեոս 4:17-ում ասվում է. *«Բայց Տէրը իմ քովս կայնեցավ ու զիս զօրացուց ...»*:

Փառք Տիրոջը, երբ Քրիստոսի ճշմարտությունը բնակվում է մեր մեջ, մենք այլևս չենք տեսնում մեր եղբայրներին, որ մեր կողքին չեն, այլ մենք տեսնում ենք երկինքը, բացված ու Աստծո Որդին մեր կողմը, որ զորացնում է մեզ: Անկախ նրանից, թե մենք ինչ հիվանդության, ինչ դժվարության, ինչ նեղության մեջ ենք, Քրիստոսի ճշմարտությունը բացում է մեր աչքերը, և մենք տեսնում ենք Տիրոջ ներկայությունը և այդ ներկայությունը մեզ սփռվում է, տալիս է մխիթարություն, բժշկում և զորացնում է մեզ նաև ներելու ու սիրելու մեջ, որովհետև

հաջորդ խոսքը մեզ ասում է. «Սա թող նրանց հանցանք չսեպվի»: Դա նշանակում է, որ Պողոսի սիրտը Քրիստոսի ճշմարտությունով այնքան զորացած էր, որ նա ասում էր, թող այդ ամենը նրանց հանցանք չսեպվի:

Սիրելիներ՝ ք, թող Աստված օգնի, որ մեր ներսում ապրի Քրիստոսի ճշմարտությունը ու մենք ոչ թե միայն լսողներ լինենք, այլ անկեղծությամբ խնդրենք Տիրոջը, որպեսզի մեր ներսում էլ բնակվի այդ ճշմարտությունը, ու երբ մենք հանդիպենք նման դժվարությունների և ոչ թե տրտնջանք, բողոքենք, այլ փառավորենք Աստծո սուրբ անունը և չմեղադրենք ոչ մեկին: Չէ՞ որ, երբ մենք սկսում ենք տրտնջալ, այդտեղ Տիրոջ զորությունը չի գործում, այդտեղ մեր աչքերը չեն բացվում: Իսկ Պողոս առաքյալն ասում է. «Բայց Տերը իմ քովս կայնեցավ ու զիս զօրացուց.», այսինքն նրա աչքերը բացվել էին, և նա տեսնում էր Տիրոջը իր կողքին, նա կենդանի կերպով զգացել է Տիրոջ ներկայությունը և սովորեցնում է Տիմոթեոսին ու նաև մեզ, որ մենք հասկանանք, որ երբ մենք Տիրոջ ներկայության, այդ ճշմարտության մեջ ենք, և այդ ճշմարտությունը մեր մեջ է, ապա մեզ ոչինչ չի կարող խանգարել, ոչինչ չի կարող կտրել Տիրոջ ներկայությունից, ու ոչ մի բան չի կարող մեզ բաժանել Քրիստոսի սիրուց: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

**Սահակ եղբայր, հովիվ
Քելզիա**

Պենտեկոստական, 2021թ., Վ 8 (129)



ԵՐԵԽԱՆԵՐԸ ՏԻՐՈՋ ՎԱՐԴԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՄԵՋ

1. ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ՏԻՐՈՋ ՎԱՐԴԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՄԵՋ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿԵԼԸ ՊԱՏՎԻՐԱՆ Է

«Չորոնք լսեցինք ու գիտցանք, եւ մեր հայրերը մեզի պատմեցին: Մենք պիտի չպահենք անոնց որդիներէն. Ետքի եկող ազգին պիտի պատմենք Տէրոջը գովութիւնները ու անոր զօրութիւնը եւ անոր ըրած հրաշքները Որպէս զի գալու ազգը, ծնանելու տղաքը. ասոնք իմանան, Ու ելլեն իրենց որդիներուն պատմեն. Անոնք ալ իրենց յոյսը Աստուծոյ վրայ դնելով՝ Չմոռնան Աստուծոյ գործերը, Հապա անոր պատուիրանները պահեն» (Սաղ. 78:3-4, 6-7):

«Ու զանոնք քու որդիներուդ կրկին և կրկին անգամ սորվեցնես. և թէ՛ տանդ մէջ նստած ատենդ, թէ՛ ճամբայ քալած ատենդ, և թէ՛ պառկելու ու ելլելու ատենդ անոնց վրայով խօսիս» (Բ Օրին. 6:7):

Հրեա ընտանիքում Աստծուն ծառայելը շատ կարևոր տեղ էր գրավում: Ծնողները պարտավոր էին Աստծո պատվիրանները սովորեցնել իրենց զավակներին:

Քրիստոնյա ընտանիքում, ուր զավակները դաստիարակվում են Քրիստոսի վարդապետության համաձայն, անպայման Աստվածաշունչը կարդում են միասին ու աղոթում:

ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ԸՆԾԱՅԵԼ ՏԻՐՈՋԸ: ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ԱՍՏԾՈ ԽՈՍՔԻ ՈՒՍՈՒՑՈՒՄԸ ԾՆՈՂՆԵՐԻ ՀԱՄԱՐ ԿԱՐԵՎՈՐԱԳՈՒՅՆ ՊԱՏՎԻՐԱՆ Է:

«Նաև Իսրայելի որդիներուն ըսես, Իսրայելի որդիներէն և Իսրայելի մէջ պանդխտացող օտարականներէն ով որ իր սերունդէն Մողոթի տայ, անշուշտ պիտի մեռցուի. երկրին ժողովուրդը քարերով պիտի քարկոծեն զանիկա: Եւ ես իմ երեսս

այն մարդուն վրայ պիտի տնկեմ, ու զանիկա իր ժողովուրդին մէջէն կորսնցնեմ, վասն զի անիկա իր սերունդէն Մողոթի տուած է՝ իմ սրբարանս պղծելու ու իմ սուրբ անունս անարգելու համար (Ղևտ. 20:2-3):

«Քու սերունդէդ Մողոթի համար կրակէ անցընելու չթողուս. և քու Աստուծոյդ անունը չպղծես. Ես եմ Տէրը» (Ղևտ. 18:21):

Համաձայն եբ դուք, պարտավորվում եք ձեր երեխաներին դաստիարակել Տիրոջ վարդապետությունով:

2. ԵՐԵԽԱՆԵՐԻՆ ՏԻՐՈՋՆ ԸՆԾԱՅԵԼԸ ԱՍՏԾՈ ՊԱՏՎԻՐԱՆ Է

«Ու երբ ութ օրերը լման եղան մանուկը թլփատուելու, անոր անունը Յիսուս դրուեցաւ, որ հրեշտակէն կոչուած էր՝ դեռ ինք մօրը որովայնին մէջ չղացած: Ու Մովսէսի օրէնքին համեմատ, երբ անոնց մաքրութեան օրերը լմացան, Երուսաղէմ տարին զանիկա՝ Տէրոջը առջնն հանելու, (Ինչպէս գրուած է Տէրոջը օրէնքին մէջ, թէ Ամէն արու որ արգանդ կը բանայ՝ Տէրոջը սուրբ ըսուի,) Ու Տէրոջը օրէնքին մէջ ըսուածին պէս ընծայ տալու՝ զոյգ մը տատրակ կամ աղաւնիի երկու ձագ (Ղուկ. 2:21-24):

«Քանզի ամէն առջինեկը իմա է. երբ Եգիպտոսի երկրին մէջ բոլոր առջինեկները զարկի, Իսրայելի մէջ բոլոր առջինեկները մարդէն մինչև անասուն սրբեցի ինծի. անոնք իմա պիտի ըլլան ես եմ Տէրը» (Թվոց 3.13): Բոլոր անդրանիկները քսաներկու հազար երկու հարյուր յոթանասուններեք հոգի էին: «Եւ Իսրայելի որդիներուն բոլոր առջինեկներուն փոխարեն՝ Ղեւտացիները պիտի առնես ինծի համար...» (Թվոց 3.41): Ղեւտացիների անդրանիկները քսան երկու հազար հոգի էին: «Եւ Ղեւտացւոց թիւնն

աւելցած՝ Իսրայելի որդիներուն երկու հարիւր եօթանասունուհրեք առջիներէն-րուն փրկանք ըլլալու համար» (Ղևտ. 3:46): Երկու հարյուր յօթանասուներեք անդա-նիկները փրկագնվում էին արծաթով:

Մնացած բոլոր ծնված առաջնեկները ընծայվում էին Աստծուն: Որպէսզի Իսրայելը դուրս գար Եգիպտոսի ստրկու-թյունից, Եգիպտոսի առաջնեկները մե-ռան, և Նրանց մահով սրբվեցին Իսրայելի անդրանիկները: Քրիստոս մեռավ, որպե-սզի մենք ազատվենք մեղքի ստրկութ-յունից, Նրա մահով սրբվեցինք մենք և մեր զավակները:

«Քանզի գնով ծախու առնուեցաք. ուստի փառաւորեցէք զԱստուած ձեր մարմիններուն ու հոգիներուն մէջ, որոնք Աստուծոյ են» (Ա Կոր. 6:20):

«Վասն զի անհաւատ այրը սրբուած է կնոջմովը, և անհաւատ կինը սրբուած է այրովը. ապա թէ ոչ՝ ձեր որդիները պիղծ պիտի ըլլային, բայց հիմա սուրբ են (Ա Կոր. 7:14):

Մեր զավակները պատկանում են Աս-տծուն և մենք պետք է Նրանց ընծայենք Տիրոջը:

3. ՕՅՆՈՒԹՅԱՆ ԱՂՈԹՔԸ ՊԱՏՎԻՐԱՆ Ե ՍՈՒՐԲԵՐԻՆ

«Տէրը օրինէ քեզ, և պահէ քեզ. Տէրը պայծառացնէ իր երեսը քու վրադ, ու ողորմի քեզի. Տէրը իր երեսը քու վրադ վերցնէ, և խաղաղութիւն տայ քեզի» (Թվոց 6:24-26):

«Այն ատեն մանր տղաք ալ բերին իրեն, որպէս զի անոնց դպչի. ու աշակերտները տեսնելովս կը յանդիմանէին զանոնք» (Մատ. 19:13):

«Մանր տղաք ալ բերին իրեն, որպէս զի անոնց դպչի. ու աշակերտները տեսնելով կը յանդիմանէին զանոնք» (Ղուկ. 18:15):

«Եւ մանր տղաք բերին իրեն, որպէս զի անոնց դպչի, բայց աշակերտները կը յանդիմանէին բերողները» (Մարկ. 10:13): Եվ Նա Նրանց գրկում էր: Այսօր Քրիստոսի օրհնությունն իջնում է քահանայի ձեռքով: Աղոթում են ծնողները՝ հայրը, մայրը. փոքրիկի մասին իրենց ցանկություններն

արտահայտում են հակիրճ Աստծո առջև (մանուկին պահում են թևերի վրա): Եկեղեցին Աստծո առաջ բարի խոսք է ասում այդ մանուկի մասին: Ամենից բարին փրկվելն է, թող Նրա սիրտը չխոնարհվի գայթակղության առջև, որպէսզի Աստված Նրան պահի չարից: Քահանան աղոթում է մանուկը ձեռքին, իսկ եթէ Նրանք մեծ են՝ ապա ձեռքերը գլուխների վրա:

4. ՀՈՐՀՈՐ ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ ԱՂՈԹՔԻՑ ՀԵՏՈ

«Եւ որդւոց պարծանքը իրենց հայրերն են» (Առակ. 17:6):

Եթէ երեխաներն ընտանիքում խավար տեսնեն և ոչ թէ լույս, դա կործանարար ազդեցություն կունենա Նրանց վրա:

Ընտանիքի անդամների ճիշտ փոխ-հարաբերությունները օրհնյալ կյանքի բանալի են:

Աստծուն անհնազանդ ծնողներն իրենց զավակներից չեն կարող հնազանդություն սպասել: Իսկ Աստծուն հնազանդ ծնողները բարի ազդեցություն կարող են ունենալ իրենց զավակների վրա:

Սուրբ ծնողներից ծնված երեխաները, ծննդյան իրավունքով, համարվում են սուրբ և եկեղեցու անդամ:

Երբ երեխայի խիղճն արթնանում է, Նրան պետք է սովորեցնել: Նրանք պետք է իմանան ու կատարեն հինգ պատվիրան.

1. Հնազանդվել ծնողներին,
2. Հարգել ծնողներին,
3. Չգողանալ,
4. Չհայհոյել,
5. Սուտ չխոսել:

Պատանիները պետք է գիտենան և պահեն հետևյալ երեք պատվիրանները.

1. Աշխարհի հետ բարեկամու-թյունը Աստծո դեմ թշնամու-թյուն է:
2. Մի շնացիր:
3. Մի պղծիր մարմինը:

Եթէ պահպանեն պատվիրաններն ու սրբությունը, ապա Նրանք եկեղեցու անդամներ են:

Սրբության օրենքը բաց երկինքն է:

Պեղծութեան գիրք, 2021թ., ՁԿ 8 (129)

ԿՌԱՊԱՇԵԸ

Մեր քաղաքում Սեմյոն Երշովին շատերն էին ճանաչում, որովհետև նա զբաղվում էր զանազան խարդախություններով: Եթե ինչ-որ մեկին հանդիպում էր, ապա անմիջապես խոսակցությունը տանում էր գումարի ուղղությամբ (որքան է վաստակում, ինչ է անում, որ եկամուտները բազմապատկվեն...): Նա մենակ էր ապրում, իսկ երբ հարցնում էին, թե ինչու չի ամուսնանում՝ պատասխանում էր.

- Հիմա ես իմ ողջ վաստակը ծախսում եմ իմ վրա, իսկ եթե ամուսնանամ, ապա ստիպված կնոջս էլ պետք է ապահովեմ:

- Իսկ ձեր եկամուտները ձեզ բավարարո՞ւմ են:

- Առայժմ, փառք Աստծո, բայց հարստանալը չէր խանգարի, - պատասխանում էր Սեմյոնը:

Եվ ահա մի օր նրա ականջն է ընկնում մի սուտ լուր, թե Մկրտական եկեղեցու անդամներին եկեղեցին մեծ գումար է մվիրում, իբր Աստծուց մվեր:

- Իսկ ինչ պետք է անել որպեսզի դառնալ այդ եկեղեցու անդամ, - հարցնում էր նա իրեն ծանոթ «գործից հասկացողներին»:

- Գնալ եկեղեցի, լսել երեցի քարոզը, իսկ երբ վերջում կառաջարկեն զղջացողներին առաջ գալ աղոթքի համար, գնալ առաջ, խոստովանել, որ ինքը ընդունում է իր մեղավոր լինելը և որ Աստված ների իր մեղքերը: Քո արարքը նրանք կընդունեն որպես մեղքերից հրաժարում, մի քանի անգամ երեցը քեզ հետ կզրույցի, որից հետո քեզ գետում, կամ լճում կմկրտեն:

- Իսկ երբ են գումարը տալիս, - հետաքրքրվում էր նա:

- Մկրտվելուց մոտ երկու ամիս հետո, - պատասխանում էին «բանիմացները»:

- Իսկ ինչու են այդքան ձգձգում, - դժգոհում էր Սեմյոնը:

Որովհետև նրանք դեռ քեզ պիտի ստուգեն ու համոզված լինեն, որ դու չես ձևացնում:

- Ես կփորձեմ, գուցե իմ կեղծիքը նրանք չհայտնաբերեն...:

Սեմյոնի այցը եկեղեցի շատերին զարմացրեց, նույնիսկ երեցին, քանի



որ նյութապաշտ այդ սուրբեկտին շատ շատերն էին ճանաչում:

Երբ վերջին աղոթքի ժամանակ Սյոման առաջ գնաց, որ խոստովանի իր մեղավոր լինելը, բոլորը հուզված աղոթք էին անում նրա համար:

Նախքան եկեղեցուց դուրս գալը, Սեմյոնը երեցից հարցրեց, թե երբ են իրեն ջրով մկրտելու:

- Երբ Հոգով կամրանաք, խնդրեք Աստծուց աղոթքի հոգի, որպեսզի ամրանաք:

Նրան մի քանի անգամ այցելեց երեցը և ամեն անգամ Սյունային հարցնում էր.

- Դուք շարունակում եք ծխել, Սեմյոն, ինչու է ձեր տնից ծխախոտի հոտ գալիս:

- Չէ, դա նախկինից մնացած հոտն է, որ դուրս չի գալիս, - խուսափողական պատասխան էր տալիս ծպտյալը:

Վերջապես, նրա համառ խնդրանքներից հետո, Սեմյոնին մկրտեցին: Քանի որ նա ունևոր մարդ էր, բոլորը սպասում էին, որ նա եկեղեցուն մի շոշոփելի նվիրատվություն կանի, իսկ Սեմյոնն էլ իր հերթին մտածում էր, որ իրեն առնվազն հինգ հարյուր ռուբլի պետք է տան:

Մի ամիս անցավ, պարզևատրությունը չկար, Սյունայից առաջվա պես ծխախոտի հոտ էր գալիս և եկեղեցու ժողովներից մեկի ժամանակ եկան այն եզրակացության, որ Սեմյոնին շտապել են մկրտել, դա սխալ քայլ է եղել: Տեսնելով, որ բապտիստները նրան ոչ մի գումար էլ միտք չունեն տալու, դադարեց եկեղեցի հաճախել և բոլորին դժգոհում էր, որ հավատացյալներն իրեն խաբել են և ինքն այլևս նրանց տեսնել չի ցանկանում:

Երբ մի անգամ երեցը նրան նորից այցելեց, նա արդեն չթաքցրեց իր իրական դեմքը, սեղանին երկու շիշ օղի էր դրված, իսկ մոխրամանն էլ լիքն էր ծխախոտի կոթուկներով:

- Սեմյոն եղբայր, այս ինչ է կատարվում, չէ որ դուք խոստացել եք ծառայել Աստծուն,-լացելով ասաց երեցը:

- Իմ աստվածն իմ որովայնն է, - բարկացած ասաց Սեմյոնը, անամո-

թաբար բացելով փորն ու ձեռքով քմփքմփացնելով այն:

- Տեսնում եք ինչպես է կլորացել, որով-հետև ես նրա համար ոչինչ չեմ խնայում: Կյանքը մարդին զսպածության համար չէ տրված, այլ զվարճանքների: Ձեր հոգևորությունն ինձ համար ծանր բեռ է: Կարող եք ինձ ջնջել ձեր եկեղեցու անդամների ցուցակից:

- Եթե ձեր աստվածը ձեր որովայնն է, ապա ես սարսափում եմ ձեր համար, որովհետև դուք կուռք եք պաշտում: Դա լավ ավարտ չի ունենա, թույլ տվեք ձեզ համար աղոթք անել:

- Մի անհանգստացեք, ես առանց ձեր աղոթքների էլ իմ տանն ինձ շատ լավ եմ զգում, - պատասխանեց կռապաշտը:

Երեցն ամբողջ ճանապարհին լացով աղոթք էր անում, խնդրելով Աստծուց ներել իրեն անգեղջ սիրտ ունեցող մարդին մկրտելու համար:

Դրանից մի որոշ ժամանակ հետո Սեմյոնը հիվանդացավ շատ տարօրինակ հիվանդությամբ: Աստրվածամերժի փորն սկսեց ուռել ու նա գալարվում էր սարսափելի ցավերից, սակայն բժիշկները նրան ոչնչով չէին կարողանում օգնել, քանի որ չէին կարողանում ախտորոշել այդ հիվանդությունը: Մի քանի օր հետո Սեմյոնի որովայնը պայթեց և այնտեղից դուրս թափվեցին անասելի բազմաթիվ զազրելի որդեր: Քանի որ դրանից հետո էլ նեխումը շարունակվում էր, մարդը շուտով մեռավ:

Մեռնելուց առաջ նա խնդրել էր, որ իրեն քրիստոնեական արարողությամբ հողին հանձնեն:

Ռոդիոն Բերեզով,

"Հասս ծու" շաբաթաթերթ, N.1798

Պեպրեմիա, 2021թ., № 8 (129)

Որքան էլ գիտությունը փորձի գտնել մարդկանց երիտասարդ մնալու ուղիներ, միևնույն է, ամեն բան ապարդյուն է, և մեզնից ոչ ոք այս աշխարհի վրա հավերժ չի ապրելու: Մենք բոլորս էլ մի օր մահանալու ենք... Դա կարող է լինել մեր կյանքի 100րդ տարում, 70ում կամ էլ գուցե մի տխուր պատահարի ժամանակ, բավականին երիտասարդ հասակում: Բարի լուրն այն է, որ մենք բոլորս հարություն ենք առնելու. բայց, մեկ բոպե, ո՞րտեղ կհայտնվենք մենք հարությունից հետո, ինչ է մեզ սպասվում դատաստանի արդյունքում՝ հավիտենական կյանք, թե՞ ոչնչացում գեհենի կրակներում: Եթե գտնում ես, որ երկնային արքայությանն արժանավայել չես ապրում, ապա ե՞րբ ես պատ-րաստվում ապաշխարել. հիմա՛ է լավագույն ժամանակը, հնարավոր է վաղն ուշ լինի...

Մի մարդու բերում են հրապարակ կախաղան հանելու, թագավորը հարցնում է.

- Ո՞րն է քո վերջին ցանկությունը:

- Թագավորն ապրած կենա, կուզենայի մեկ ժամով գնայի տուն, որ վերջին անգամ իմ հարազատներին հրաժեշտ տայի:

- Իսկ եթե չվերադառնաս:

Այդ ժամանակ ամբոխի միջից մի մարդ է մոտենում ու ասում.

- Ես իր ընկերն եմ, եթե ինքը մի ժամից չեկավ, ապա ինձ կախեք:

Թագավորը համաձայնվում է ու այդ մարդուն մի ժամով ազատ է արձակում: Անցնում է մի ժամը, բայց այդ մարդը դեռ չկա:

- Ինձ կախեք, չէ որ այդպես էինք պայմանավորվել, - ասում է ընկերը: Երբ պարանը վիզն են գցում, որ պետք է կախեն, հանկարծ հայտնվում է այդ մարդը և ասում.

- Թագավորն ապրած կենա, կներեք ուշանալուս համար, երեխաներիցս դժվար բաժանվեցի, այնպես որ ընկեր ջան դու իջիր, դա իմ տեղն է: Ընկերն էլ, թե՛

- Դու ուշացել ես արդեն, ինձ պիտի կախեն: Ու վեճ է սկսվում.

- Ինձ պիտի կախեն, չէ որ ես եմ մեղավոր: Մյուս ընկերն էլ, թե՛

- Չէ, դու ուշացել ես, ինձ պետք է կախեն: Թագավորը երկուսին էլ կանչում է իր մոտ ու ասում.

- Տղերք ջան, ինչ անեմ, որ ես էլ ձեր ընկերը լինեմ...

Մի ասացվածք կա, որն ասում է. «Եթե ինդիրը լուծելի է, ապա անհանգստանալու կարիք չկա: Եթե այն լուծելի չէ, ապա անհանգստանալը իմաստ չունի»: Իսկ ի՞նչ կա անլուծելի Ամենակարող Աստծո համար: Ոչինչ: Ուրեմն վստահե՛նք Նրան:

ՄԵՐԳ-ԼՐԵԼԿԵՆ ԵՐԼՁ

Հոգնեցուցիչ օրվանից հետո հանգստանում էի: Շատ այցելուներ կային այսօր: Ոմանք աջակցություն էին փնտրում, ոմանք մեկնություն, ոմանք ծարավ էին Աստծո խոսքի և վերջում շատերն հեռանում էին հանգստացած, բավարարված և երջանկացած:

Մեր հոգևոր համայնքը տեսանելի աճում էր ու բարգավաճում: Հոգիս լի էր ուրախությամբ, հույսով ու զգոնությամբ: Իմ աշխատանքն ինձ թանկ էր, եղբայրները միական էին, իմ քարոզներն ու հորդորներն ակնառու օգուտ էին տալիս: Ծխականների թիվը գնալով շատանում է, նկատելի է, որ ներքին աշխատանք է կատարվում, և ես ամեն բան անում եմ, որ աջակցեմ այդ աշխատանքին ու խթանեմ նրանց հոգևոր աճին, ում Աստված իմ հոգածությանն է հանձնել:

Ամեն ինչ շատ լավ էր և այդ խաղաղ երեկոյան պահին ես հանգստանում էի թե՛ հոգով, թե՛ մարմնով: Աստիճանաբար ինքնամոռացության գիրկն ընկա, չնայած բոլորովին էլ կտրված չէի իրականությունից:

Տեսնում եմ, որ իմ սենյակի դուռն անաղմուկ բացվում է, և ներս է մտնում մի անծանոթ անձնավորություն: Նրա դեմքն արտահայտում էր կամքի մեծ ուժ և միևնույն ժամանակ բարություն:

Տարօրինակ էր, որ նա իր հետ բերել էր քիմիական լաբորատորիայի զանազան սարքեր: Նա մոտեցավ, ձեռքը մեկնեց ինձ ու հարցրեց. «Դուք Աստծո սպասավոր եք, իսկ այդ գործում արդյոք ջանք ունե՞նք»: Ես այնքան ջանք ունեի, որ նույնիսկ ինձ հաճելի էր լսել այդ հարցը...

Այդ պահին ես զգացի, որ իմ ջանքերը ստանում են ֆիզիկական շոշափելի դրսևորում: Ձեռքս տարապիջակիս գրպանը, այտեղից հանեցի ու անծանոթին մեկնեցի արդեն շոշափելի դրսևորում ստացած իմ ջանքերը:

Նա այն վերցրեց, դրեց կշեռքին: «Հարյուր ֆունտ ջանք», - լսեցի անծանոթի ձայնը և քիչ մնաց ուրախությունից գոռայի: Այդ քայլին դիմել ինձ զսպեց անծանոթի խիստ հայացքը, և ես հասկացա, որ հետազոտությունները դեռ ավարտված չեն: Անծանոթը մանր կտորների վերածեց այն, ինչ քիչ առաջ կշռում էր, լցրեց ձուլանոթի մեջ և դրեց կրակին: Չանգվածը հալվեց: Անծանոթն այն թողեց սառի: Ես տեսա, որ այդ զանգվածը բաղկացած է բազում շերտերից: Մուրճի հարվածներից այդ շերտերը մեկը մյուսի ետևից առանձնացան: Իմ այցելուն սկսեց դրանցից յուրաքանչյուրը մանրամասն ուսումնասիրել և կշռել:

Պեղեկությունների, 2021թ., ՁԿ 8 (129)

Նա խնամքով գրի էր առնում ստացված արդյունքները: Երբ վերջացրեց, իմ վրա հառեց մի այնպիսի հայացք, որը լի էր մեծ ցավով և ցածրաձայն ասաց. «Թող Աստված ձեզ փրկի» ու դուրս եկավ: Ես շտապեցի կարդալ նրա գրառումը և ահա թե ինչ տեսա. *Ասրծո ծառայի և փառքի պսակի թեկնածուի ջանքերի վերլուծություն.*

Ընդհանուր քաշը 100 ֆունդ:

Որի ուսումնասիրությունից պարզվեց.

Մոլեռանդություն՝ 10 մաս,

Ասրծո հանդեպ սեր՝ 4 մաս,

Անձնական սնամիատություն՝ 23 մաս,

Մարդասիրություն՝ 4 մաս,

Գովասանքի փնտրություն՝ 19 մաս,

Զուր ջանք՝ 3 մաս,

Կոչմամբ հպարտանալու դրսևորում՝ 11 մաս

Տաղանդով հպարտանալու դրսևորում՝ 14 մաս,

Իշխանասիրություն՝ 12 մաս,

Ընդհանուր՝ 100 մաս:

Ես ցնցված էի, ինչպես... Կարող է պատահի, որ Աստծուն ծառայելու իմ մաքուր ցանկությանը խառնվի այսքան մեղավորություն և ստորություն: Չէ՛, չէ՛, դա ճիշտ չէ:

Եվ հանկարծ թեթև շնչի պես մի ձայն հնչեց և աչքերս բացվեցին: Ես ընկա ծնկներիս վրա և աղաղակեցի. «Տեր, ինչ է սա, փրկիր ինձ»: Եվ հանկարծ այդ սարսափելի գրությունն իմ ձեռքում դարձավ հայելի և ես նրա մեջ տեսա իմ սիրտը: Հաշվարկները

ճիշտ էին: Ես ոչ միայն այն տեսա, այլ նաև խորապես զգացի: Ես սթափվեցի կատարյալ հուսալքությամբ և աղաղակեցի:

Այդ երազը բացեց իմ աչքերը և ես հասկացա այն, ինչ առաջ չէի հասկանում: Առաջ ես Տիրոջից խնդրում էի փրկել ինձ դժոխքից, իսկ հիմա խնդրում էի փրկել ինձ ինձնից: Անդադար, ջերմեռանդ էի աղոթում այդ մասին երկար տարիներ, մինչև վերջապես մի օր Աստծո կրակը թափանցեց իմ սիրտը և լուսավորեց սրտիս բոլոր անկյունները և այրեց այն անմեղ անմաքուր ու մեղսածինը, ինչը թաքնված էր այնտեղ:

Այդ օրվանից Աստծո լույսը ապրում է իմ սրտում: Եվ երբ կավարտվի իմ երկրային աշխատանքը և իմ երկրային դեգերումների արցունքները, հուսով եմ, որ այնտեղ՝ երկնքում, կընկնեմ Տիրոջ ոտքերը և կփառավորեմ Նրան այն հայտնության համար, որ Նա ինձ տվեց այն անմոռանալի օրը: Նա ինձ օգնեց տեսնել, թե ինչ սխալ ճանապարհով եմ գնում և շտկեց իմ ուղին:

Եվ եթե դրան հաջորդող տարիները իմ համոզումները դարձրին ավելի խորը ու լուրջ, եթե խոսքերս դարձան համոզիչ, համոզված եմ, որ դրանով պարտական եմ այն մարգարեական երազին, որն ինձ ցույց տվեց, որ Ամենատեսը ինձ կշռեց և թեթև գտավ (Դան. 5:27):

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկուք ինքնին ունենաք: Այդ մասին Հովհաննոս 3:16-ում կարդում ենք. «*Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՛ր, չկորչի այլ հավիտենական կյանք ունենա*»: Եթե դուք ուզում եք ավելի լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093 81-31-53	Մայիսասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալիքյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Երջաններ

Արթվյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Վասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	094 68-67-68	Բաբոյան Արմենակ
Արտաշատ (Ագատավան)	098 46-12-61	Թուխոյան Ստյոպա
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միլեր
Էջմիածին	093 17-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Ղարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Միլեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյուխակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր



www.barilur.org
info@barilur.org